

ΚΑΡΙΝ ΣΛΟΤΕΡ

ΤΡΟΜΟΣ
ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: TRIPTYCH
Από τις Εκδόσεις Dell, Νέα Υόρκη 2006
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τρόμος σε τρεις πράξεις**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Karin Slaughter
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Karin Slaughter, 2006
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: J.Ross/Millennium/Apeiron Photos
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2012, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-554-0

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΚΑΡΙΝ ΣΛΟΤΕΡ ΤΡΟΜΟΣ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

CRIME

Στην Κέιτ και την Κέιτ

Μέρος Πρώτο

NTEKATOYP ΣΙΤΙ OBSERVER

17 Ιουνίου 1985

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΕΦΗΒΗΣ

Νεκρή βρέθηκε από τους γονείς της η δεκαπεντάχρονη Μέρι Άλις Φίνεϊ στην κατοικία της οικογένειας επί της οδού Άνταμς χτες το πρωί. Η αστυνομία δεν έχει δώσει στη δημοσιότητα καμία πληροφορία σχετικά με το περιστατικό. Το μόνο στοιχείο που άφησε να διαρρεύσει είναι πως η υπόθεση αντιμετωπίζεται ως ανθρωποκτονία και πως τα άτομα που εθεάθησαν να μιλούν τελευταία με το νεαρό κορίτσι ανακρίνονται. Ο πατέρας της κοπέλας, Πολ Φίνεϊ, βοηθός εισαγγελέα στην κομητεία Ντε-

Κάλμπ, σε δήλωσή του που είδε το φως της δημοσιότητας χτες τη νύχτα αναφέρει πως είναι απολύτως βέβαιος ότι η αστυνομία θα οδηγήσει το δολοφόνο της κόρης του ενώπιον της δικαιοσύνης. Αριστούχα μαθήτρια στο Λύκειο Ντεκατούρ, η Μέρι Άλις συμμετείχε στην ομάδα μαζορετών και πρόσφατα εξελέγη πρόεδρος της τάξης της. Πηγές που παρακολουθούν από κοντά την πορεία των ερευνών επιβεβαίωσαν ότι το πτώμα του κοριτσιού βρέθηκε κατακρεουργημένο.

5 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2006

Ο αστυνομός Μάικλ Όρμγκουντ άκουγε στο ραδιόφωνο τον αγώνα την ώρα που κατέβαινε τη λεωφόρο ΝτεΚάλμπ με κατεύθυνση το Γκρέιντι Χομς. Όσο περισσότερη πληροφοσία στις εργατικές κατοικίες, τόσο μεγαλύτερη ένταση αισθανόταν, και το σώμα του σχεδόν έτρεμε από την πίεση ώσπου να στρίψει δεξιά και να φτάσει σε μια περιοχή που οι περισσότεροι αστυνομικοί θεωρούσαν εμπόλεμη ζώνη. Καθώς η Στεγαστική Υπηρεσία της Ατλάντα κατέρρεε σταδιακά, οι επιδοτούμενες κοινότητες, όπως το Γκρέιντι, έτειναν προς εξαφάνιση. Η εντός σχεδίου πόλης γη ήταν εξαιρετικά πολύτιμη και οι πιθανότητες να ξεσπάσουν επεισόδια αντίστοιχα μεγάλη. Λίγο πιο κάτω εκτεινόταν η πόλη του Ντεκατούρ, με τα σικ εστιατόρια και τα πανάκριβα σπίτια της. Σε απόσταση μικρότερη του ενάμισι χιλιομέτρου, προς την αντίθετη κατεύθυνση, υψωνόταν το κτίριο όπου στεγάστηκε η πρώτη γερούσία της Τζόρτζια, με τη χρυσάφενια επιστρώσή του. Το Γκρέιντι θύμιζε πυριτιδαποθήκη τοποθετημένη ανάμεσα στις δύο εκείνες περιοχές, μια ζωντανή υπενθύμιση πως μια πόλη που επισήμως δήλωνε ότι σ' αυτή δεν είχε καμία θέση το μίσος ήταν πολύ απασχολημένη με άλλα ζητήματα για να νοιαστεί τους ανθρώπους της.

Με τον αγώνα να βρίσκεται σε εξέλιξη, οι δρόμοι ήταν σχετικώς άδειοι. Τα βαποράκια και οι νταβατζήδες είχαν ρεπό εκείνη τη νύχτα, για να παρακολουθήσουν ένα μικρό θαύμα: την

ομάδα των Ατλάντα Φάλκονς να παίζει στο Σούπερ Μπόουλ, στον τελικό του πρωταθλήματος. Βέβαια, μιας και ήταν βράδυ Κυριακής, οι πόρνες βρίσκονταν ακόμα στους δρόμους ώστε να βγάλουν το μεροκάματο, θέλοντας να δώσουν στους εκκλησιαζόμενους κάτι για να εξομολογηθούν την επόμενη εβδομάδα. Κάποιες κοπέλες χαιρέτησαν τον Μάικλ όπως περνούσε από κει, κι αυτός ανταπέδωσε το χαιρετισμό, ενώ αναρωτιόταν πόσα υπηρεσιακά αυτοκίνητα χωρίς διακριτικά σταματούσαν εδώ μες στη νύχτα, με τους αστυνομικούς να ενημερώνουν το κέντρο πως θα έκαναν ένα δεκάλεπτο διάλειμμα, γνέφοντας ύστερα σε κάποια κοπέλα να πλησιάσει, για να τους βοηθήσει να εκτονωθούν λιγάκι.

Το κτίριο εννιά βρισκόταν στην πίσω πλευρά των εργατικών κατοικιών· ήταν ένα κτίσμα με πρόσοψη από κόκκινα τούβλα, ερειπωμένο, το οποίο είχε τεθεί υπό τον έλεγχο των Ρατζ, μιας από τις νέες συμμορίες που είχαν εγκατασταθεί εκεί. Τέσσερα περιπολικά κι ένα ακόμη αυτοκίνητο χωρίς υπηρεσιακά διακριτικά βρίσκονταν μπροστά στο κτίριο, με τους φάρους αναμμένους, τους ασυρμάτους να κρώζουν. Στις θέσεις στάθμευσης των ενοίκων υπήρχε μια μαύρη *BMW* κι ένα φτιαγμένο *Lincoln Navigator*, με τις χρυσαφένιες ζάντες του των δέκα χιλιάδων δολαρίων να λαμπυρίζουν κάτω από τα φώτα του δρόμου. Ο Μάικλ αντιστάθηκε στην παρόρμηση να κόψει απότομα το τιμόνι και να ξύσει λίγο το χρώμα του θηριώδους τζίπ των εβδομήντα χιλιάδων δολαρίων. Τον τσάτιζε να βλέπει τα ακριβά αυτοκίνητα που οδηγούσαν τα μέλη των συμμοριών. Μέσα στον προηγούμενο μήνα ο γιος του Μάικλ είχε ψηλώσει περίπου δέκα εκατοστά, με αποτέλεσμα να μην του κάνει κανένα παντελόνι, αλλά η αγορά καινούργιων ρούχων έπρεπε να περιμένει τον επόμενο μισθό του Μάικλ. Ο Τιμ έμοιαζε με ψαρά, ενώ τα χρήματα που πλήρωνε ως φορολογούμενος ο πατέρας του μοιράζονταν σ' αυτούς τους αλήτες για να πληρώνουν το νοίκι τους.

Αντί να κατέβει από το αυτοκίνητό του, ο Μάικλ περίμενε. Άκουσε για μερικά ακόμα δευτερόλεπτα την εξέλιξη του αγώνα, απολαμβάνοντας μια στιγμή ηρεμίας προτού ο κόσμος του γυρί-

σει ανάποδα. Συμπλήρωνε σχεδόν δεκαπέντε χρόνια στην υπηρεσία, έχοντας περάσει αμέσως από το στρατό στην αστυνομία. Ήταν πολύ αργά όταν συνειδητοποίησε ότι, με εξαίρεση το κούρεμα, δεν υπήρχε και ιδιαίτερη διαφορά μεταξύ αυτών των δύο. Ήξερε πως, αμέσως μόλις κατέβαινε από το αυτοκίνητό του, θα ξεκινούσε ο χαμός, σαν ρολόι που είχε κουρδιστεί πολύ. Οι άυπνες νύχτες, τα αμέτρητα στοιχεία που ποτέ δεν οδηγούσαν κάπου, οι προϊστάμενοι που τον πίεζαν συνέχεια. Κατά πάσα πιθανότητα θα το έπαιρναν πρέφα και οι δημοσιογράφοι. Κι έτσι, οι κάμερες θα κολλούσαν στα μούτρα του κάθε φορά που θα έβγαινε από το τμήμα, ενώ διάφοροι τύποι κραδαίνοντας μικρόφωνα θα ζητούσαν να μάθουν για ποιο λόγο δεν είχε διαλευκανθεί η υπόθεση και ο γιος του θα παρακολουθούσε τις σκηνές στις ειδήσεις και θα ρωτούσε τον πατέρα του γιατί ήταν οι άνθρωποι τόσο θυμωμένοι μαζί του.

Ο Κόλιερ, ένας νεαρός αστυνομικός με τόσο φουσκωτούς δικάφαλους που δεν επέτρεπαν στα χέρια να ακουμπήσουν στα πλευρά του, χτύπησε ελαφρά το τζάμι, γνέφοντας στον Μάικλ να κατεβάσει το παράθυρό του. Ο Κόλιερ έκανε μια κυκλική κίνηση με το ψωμωμένο χέρι του, παρόλο που ο νεαρός πιθανόν να μην είχε δει ποτέ στη ζωή του αυτοκίνητο με παράθυρα που κατέβαιναν με μανιβέλα.

Ο Μάικλ πάτησε το διακόπτη στην κονσόλα, λέγοντας «Ναι;» καθώς το τζάμι κατέβαινε.

«Ποιος κερδίζει;»

«Όχι η Ατλάντα», του απάντησε ο Μάικλ, και ο Κόλιερ κατένευσε σαν να το περίμενε. Η τελευταία φορά που η Ατλάντα είχε φτάσει στον τελικό του πρωταθλήματος ήταν πριν από αρκετά χρόνια. Το Ντένβερ την είχε διαλύσει με σκορ 34-19.

Ο Κόλιερ ρώτησε: «Πώς είναι ο Κεν;»

«Ο κλασικός Κεν», είπε ο Μάικλ, αποφεύγοντας να υπεισέλθει στο θέμα της υγείας του συνεργάτη του.

«Θα μας ήταν χρήσιμος τώρα». Ο αστυνομικός έδειξε με το κεφάλι προς τη μεριά του κτιρίου. «Ζόρικα τα πράγματα...»

Ο Μάικλ δεν έκανε κάποιο σχόλιο. Ο μικρός ήταν εικοσάρης, μάλλον ζούσε στο υπόγειο του πατρικού του και νόμιζε πως είχε γίνει άντρας επειδή ζωνόταν το υπηρεσιακό του όπλο κάθε μέρα. Ο Μάικλ είχε γνωρίσει αρκετούς τύπους σαν τον Κόλιερ στην έρημο του Ιράκ τότε που ο πατέρας Μπους είχε αποφασίσει να εισβάλει. Ήταν όλοι τους πρόθυμα κουτάβια και το βλέμμα τους είχε μια λάμψη που σου έδειχνε πως δεν είχαν καταταγεί μόνο για να εξασφαλίσουν τρία γεύματα τη μέρα και δωρεάν μόρφωση. Είχαν εμμονή με το καθήκον και την τιμή, όλες εκείνες τις μαλακίες που έβλεπαν στην τηλεόραση, τις μπαρούφες με τις οποίες τους φλόμωναν οι στρατολόγοι που τους είχαν μαζέψει από τα λύκεια σαν ώριμα φρούτα. Τους είχαν τάξει τεχνική κατάρτιση και θέσεις σε στρατόπεδα της χώρας, οτιδήποτε θα τους έπειθε να βάλουν την υπογραφή τους στο τέλος της σελίδας. Οι περισσότεροι κατέληξαν να κάθονται στο πρώτο μεταγωγικό αεροπλάνο που αναχωρούσε για την έρημο, όπου τους περίμενε μια σφαίρα πριν καν προλάβουν να φορέσουν τα κράνη τους.

Ο Τεντ Γκριρ ξεπρόβαλε από το κτίριο, τραβώντας τη γραβάτα του σαν να προσπαθούσε να πάρει αέρα. Ο υπαστυνόμος ήταν ωχρός για μαύρος και περνούσε τον περισσότερο καιρό του πίσω από το γραφείο του απολαμβάνοντας την ησυχία του, ενώ περίμενε την ώρα που θα έπαιρνε σύνταξη.

Είδε τον Μάικλ να κάθεται ακόμα μέσα στο αμάξι και συνοφρυώθηκε. «Τι γίνεται; Έχεις βάρδια απόψε ή βγήκες βόλτα;»

Ο Μάικλ κατέβηκε με το πάσο του, βγάζοντας το κλειδί από τη μίζα τη στιγμή που στο ραδιόφωνο ξεκινούσαν τα σχόλια με τα οποία γέμιζε το ημίχρονο του αγώνα. Ήταν μια ζεστή βραδιά για Φεβρουάριο, και τα κλιματιστικά που είχαν κολλήσει οι άνθρωποι στα παράθυρά τους βούιζαν σαν μέλισσες γύρω από την κυψέλη.

Ο Γκριρ είπε αγριεμένος στον Κόλιερ: «Δεν έχεις καμιά δουλειά να κάνεις;»

Ο Κόλιερ είχε τη σύνεση να φύγει, με το σαγόνι ακουμπισμένο στο στήθος λες και είχε δεχτεί μπουνιά στη μύτη.

«Κωλοκατάσταση...» μούγκρισε ο Γκριρ στον Μάικλ. Έβγαλε το μαντίλι και σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του. «Κάποιος ανώμαλος την έβαλε στο μάτι».

Αυτό το ήξερε ο Μάικλ από το τηλεφώνημα που τον είχε σηκώσει από τον καναπέ του καθιστικού του. «Πού βρίσκεται;»

«Στον έκτο». Ο Γκριρ δίπλωσε το μαντίλι του προσεκτικά και το έβαλε στην τσέπη του. «Εντοπίσαμε το τηλεφώνημα που έλαβε το κέντρο. Έγινε από κει». Έδειξε ένα θάλαμο στην απέναντι πλευρά του δρόμου.

Ο Μάικλ γύρισε και κοίταξε το θάλαμο, που έμοιαζε με απομεινάρι του παρελθόντος. Όλοι είχαν κινητά πλέον, ειδικά οι νταβατζήδες και οι μαχαιροβγάλτες.

«Γυναικεία φωνή», πρόσθεσε ο Γκριρ. «Την κασέτα θα την έχουμε κάποια στιγμή αύριο».

«Πόση ώρα πέρασε μέχρι να φτάσει κάποιος εδώ;»

«Τριάντα δύο λεπτά», του απάντησε ο Γκριρ, και η μόνη έκπληξη για τον Μάικλ ήταν που δεν είχε χρειαστεί περισσότερη ώρα.

Σύμφωνα με το ρεπορτάζ κάποιων ντόπιων δημοσιογράφων, ο χρόνος ανταπόκρισης σε κλήσεις εκτάκτου ανάγκης από την περιοχή αυτή ήταν κατά μέσο όρο σαράντα πέντε λεπτά. Για να φτάσει ασθενοφόρο, απαιτούνταν ακόμα περισσότερη ώρα.

Ο Γκριρ στράφηκε ξανά προς το κτίριο, λες κι αυτό θα μπορούσε να του προσφέρει κάποια άφεση αμαρτιών. «Θα χρειαστεί να καλέσουμε ενισχύσεις αυτήν τη φορά».

Ο Μάικλ εκνευρίστηκε με το σχόλιο. Στατιστικά, η Ατλάντα ήταν μια από τις πλέον βίαιες πόλεις της Αμερικής. Ο θάνατος μιας πόρνης δεν αποτελούσε συγκλονιστική εξέλιξη, ειδικά αν λάμβανε κανείς υπόψη το πού βρέθηκε.

«Μόνο αυτό μου έλειπε. Κι άλλοι μαλάκες να μου λένε πώς να κάνω τη δουλειά μου...» είπε στον Γκριρ.

«Πάντως ο μαλάκας που έχεις απέναντί σου αυτό ακριβώς θεωρεί ότι χρειάζεσαι», του αντιγύρισε ο υπαστυνόμος.

Ο Μάικλ ήξερε πως ήταν ανώφελο να επιμείνει – όχι επειδή

ο Γκριρ δε θα ανεχόταν την απειθαρχία, αλλά γιατί θα συμφωνούσε με τον Μάικλ για να τον κάνει να το βουλώσει και στη συνέχεια θα τον έγγραφε κανονικά και θα έκανε αυτό που είχε αποφασίσει.

Ο Γκριρ πρόσθεσε: «Άσχημη κατάσταση αυτή».

«Όλες άσχημες είναι», του υπενθύμισε ο Μάικλ, ανοίγοντας την πίσω πόρτα του αυτοκινήτου του για να πάει το σακάκι του.

«Η κοπέλα ήταν χαμένη από χέρι», συνέχισε ο Γκριρ. «Τη βρήκαμε σακατεμένη, μαχαιρωμένη, ξεσκισμένη. Έχουμε να κάνουμε με ανώμαλο από τους λίγους».

Ο Μάικλ φόρεσε το σακάκι του, έχοντας την αίσθηση πως ο Γκριρ πρόβαρε τα λόγια του για τις τηλεοπτικές κάμερες. «Ο Κεν βγήκε από το νοσοκομείο. Είπε ότι μπορείς να περάσεις να τον δεις όποτε θες».

Ο Γκριρ μουρμούρισε κάτι του τύπου ότι πνιγόταν στη δουλειά τελευταία και τράβηξε προς το αμάξι του, ρίχνοντας κλεφτές ματιές προς τα πίσω, θαρρείς και φοβόταν πως ο Μάικλ θα τον ακολουθούσε. Ο Μάικλ περίμενε να μπει ο προϊστάμενός του στο αυτοκίνητό του και να αρχίσει να απομακρύνεται και μετά κατευθύνθηκε προς το κτίριο.

Ο Κόλιερ στεκόταν στο κατώφλι, με την παλάμη ακουμπισμένη στη λαβή του όπλου του. Κατά πάσα πιθανότητα νόμιζε ότι φρουρούσε το χώρο, αλλά ο Μάικλ ήξερε πως ο τύπος που είχε διαπράξει το συγκεκριμένο έγκλημα δεν επρόκειτο να επιστρέψει για δεύτερο γύρο. Είχε σχολάσει με αυτήν τη γυναίκα. Δεν ήθελε να κάνει τίποτα περισσότερο.

«Γρήγορα έφυγε το αφεντικό...» σχολίασε ο Κόλιερ.

«Ευχαριστώ για την πληροφορία».

Ο Μάικλ συγκεντρώθηκε καθώς άνοιγε την πόρτα, αφήνοντας το υγρό, σκοτεινό κτίριο να τον τραβήξει σιγά σιγά στο εσωτερικό του. Όποιος κι αν ήταν εκείνος που είχε σχεδιάσει τις εργατικές κατοικίες δεν είχε κατά νου χαρούμενα παιδιά που θα επέστρεφαν από το σχολείο για να απολαύσουν ζεστά μπισκότα και γάλα. Αντίθετα, οι αρχιτέκτονες είχαν εστιάσει την προσο-

χή τους στην ασφάλεια, αφήνοντας ελάχιστους ελεύθερους χώρους και καλύπτοντας όλα τα φώτα με άκαμπτο μεταλλικό πλέγμα ώστε να προστατεύονται οι λαμπτήρες. Οι τοίχοι ήταν από γυμνό τσιμέντο και είχαν στενά παράθυρα χωμένα σε κλειστές, μικρές γωνίες, ενώ το ενσωματωμένο στα τζάμια πλέγμα ασφαλείας θύμιζε ιστό αράχνης, σαν να ήταν βγαλμένο από το ίδιο καλούπι. Πολύχρωμα σπρέι κάλυπταν επιφάνειες που μια φορά κι έναν καιρό θα πρέπει να ήταν άσπρες. Τώρα ήταν γεμάτες από συνθήματα συμμοριών, προειδοποιήσεις και διάφορες πληροφορίες. Στα δεξιά της εξώπορτας κάποιος είχε γράψει: *Η Κιμ είναι πουτάνα! Η Κιμ είναι πουτάνα! Η Κιμ είναι πουτάνα!*

Ο Μάικλ είχε στραφεί και κοιτούσε τη στριφογυριστή σκάλα μετρώντας τα σκαλοπάτια έξι ορόφων, όταν μια πόρτα έτριξε την ώρα που άνοιγε. Γύρισε και βρέθηκε μπροστά σε μια ηλικιωμένη μαύρη γυναίκα, που με μάτια σκούρα σαν κάρβουνο τον παρατηρούσε επιφυλακτικά πίσω από την ατσάλινη πόρτα.

«Αστυνομία», είπε, κρατώντας ψηλά το σήμα του ώστε να το βλέπει. «Μη φοβάστε».

Η πόρτα άνοιξε λίγο παραπάνω. Η γυναίκα φορούσε μια εμπριμέ ποδιά πάνω από ένα λεκιασμένο λευκό μπλουζάκι κι ένα τζιν παντελόνι. «Δε σε σκιάζομαι, χαμένε...»

Μαζεμένες πίσω της, έστεκαν τέσσερις ακόμα ηλικιωμένες γυναίκες, όλες τους Αφροαμερικανίδες εκτός από μία. Ο Μάικλ ήξερε πως δεν επρόκειτο να τον βοηθήσουν. Το Γκρέιντι, όπως κάθε μικρή κοινότητα, τρεφόταν από τα κουτσομπολιά, και μπροστά του είχε τα στόματα που αναλάμβαναν το ρόλο της πηγής.

Ακόμα κι έτσι, ήταν υποχρεωμένος να ρωτήσει: «Μήπως είδε καμιά σας κάτι;»

Κούνησαν όλες μαζί το κεφάλι αρνητικά, σαν κούκλες με ξεχαρβαλωμένα ελατήρια.

«Τέλεια...» μουρμούρισε ο Μάικλ, βάζοντας το σήμα και πάλι στην τσέπη του καθώς κατευθυνόταν προς τη σκάλα. «Ευχαριστώ για τη συμβολή σας στην περιφρούρηση της ασφάλειας της γειτονιάς».

«Αυτό είναι δικιά σου δουλειά, παλιοπούστη!» του πέταξε απότομα η γριά.

Ο Μάικλ σταμάτησε, με το ένα πόδι στο πρώτο σκαλοπάτι. Γύρισε προς το μέρος της και κάρφωσε το βλέμμα στα μάτια της. Η γυναίκα ανταπέδωσε το αγριεμένο βλέμμα, ενώ τα θολά της μάτια κινούνταν διαρκώς, λες και διάβαζε σελίδες από το βιβλίο της ζωής του. Η γυναίκα αυτή ήταν νεότερη από τις άλλες, πιθανόν να μην είχε καβατζάρει κατά πολύ τα εβδομήντα, αλλά φαινόταν πιο γκριζα και μικρόσωμη απ' ό,τι οι φιλενάδες της. Μικρές αυλακιές σαν ιστοί αράχνης απλώνονταν γύρω από τα χείλη της, ρυτίδες σκαμμένες από χρόνια καπνίσματος. Μια αχτένιστη τούφα γκριζών μαλλιών διέτρεχε την κορυφή του κεφαλιού της, ενώ γκριζες ήταν επίσης και οι τρίχες που προεξείχαν από το πιγούνι της σαν τζίβες. Φορούσε το πιο εκτυφλωτικό πορτοκαλί κραγιόν που είχε δει ποτέ του σε γυναίκα.

«Πώς σε λένε;» τη ρώτησε.

Η γυναίκα ανασήκωσε το πιγούνι της σαν να μην τον λογάριάζε. Παρ' όλα αυτά, του απάντησε. «Νόρα».

«Κάποιος τηλεφώνησε στην αστυνομία από κείνον το θάλαμο απέναντι στο δρόμο».

«Το καλό που του θέλω, να έπλυνε τα χέρια του ύστερα».

Ο Μάικλ επέτρεψε στον εαυτό του να χαμογελάσει. «Την ήξερες;»

«Όλες μας την ξέραμε...» Ο τόνος της φωνής της άφηνε να εννοηθεί πως γνώριζε πολλά, αλλά δε σκόπευε να μιλήσει σ' έναν ηλίθιο λευκό μπάτσο. Προφανώς η Νόρα δεν ήταν απόφοιτος πανεπιστημίου, ο Μάικλ, όμως, ποτέ του δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία σε χαρτιά και πτυχία. Καταλάβαινε από το βλέμμα της πως είχε μυαλό ξυράφι. Ήταν ψημένη στη ζωή. Δεν έφτανες σε τέτοια ηλικία σ' ένα μέρος όπως το Γκρέιντι αν ήσουν βλάκας.

Ο Μάικλ κατέβασε το πόδι του από το σκαλοπάτι και επέστρεψε στις συγκεντρωμένες γυναίκες. «Δούλευε πεζοδρόμιο;»

Η Νόρα συνέχιζε να τον παρατηρεί επιφυλακτικά. «Τις περισσότερες νύχτες».

Η λευκή γυναίκα πίσω της πρόσθεσε: «Τίμιο κορίτσι».

Η Νόρα πλατάγισε τη γλώσσα της. «Παιδούλα ακόμα». Η φωνή της φανέρωνε ένα ίχνος απογοήτευσης μόλις είπε «Δεν ήταν ζωή αυτή... Αλλά και πάλι τι μπορούσε να κάνει;»

Ο Μάικλ κατένευσε σαν να καταλάβαινε. «Είχε τίποτα τακτικούς πελάτες;»

Οι γυναίκες έγνεψαν ξανά όλες μαζί αρνητικά, και η Νόρα ξεκαθάρισε: «Ποτέ της δεν έφερνε δουλειά στο σπίτι».

Ο Μάικλ περίμενε. Αναρωτιόταν αν σκόπευαν να προσθέσουν κάποια επιπλέον πληροφορία. Μετρούσε τα δευτερόλεπτα από μέσα του· κάποια στιγμή λογάριασε πως έφτασε στα είκοσι. Ένα ελικόπτερο πέταξε πάνω από το κτίριο, ενώ από έναν δυο δρόμους πιο κάτω ακούστηκε το στρίγκλισμα στην ασφαλτο από τα λάστιχα κάποιου αυτοκινήτου, αλλά καμία τους δεν έδωσε σημασία. Βρίσκονταν σε μια γειτονιά όπου οι άνθρωποι άρχιζαν να ανησυχούν αν δεν άκουγαν πυροβολισμούς το λιγότερο μια δυο φορές μέσα στην εβδομάδα. Υπήρχε μια φυσική τάξη στη ζωή τους, και η βία –ή τουλάχιστον η απειλή της βίας– αποτελούσε αναπόσπαστο στοιχείο σ' αυτή, σαν το γρήγορο φαγητό και το φτηνό ποτό.

«Εντάξει», αποκρίθηκε τελικά ο Μάικλ, έχοντας φτάσει στα είκοσι πέντε δευτερόλεπτα. Έβγαλε την κάρτα του και την έδωσε στη Νόρα λέγοντάς της: «Έχε την πρόχειρη άμα σου τελειώσει το κωλόχαρτο».

Εκείνη ρουθούνισε θαρρείς και σιχαινόταν, κρατώντας την κάρτα ανάμεσα στον αντίχειρά και το δείκτη της. «Ο κώλος μου θέλει έναν κουβά από δαύτες για να έρθει στα ίσα του».

Ο Μάικλ τής έκλεισε πονηρά το μάτι και με τραχιά φωνή σχολίασε: «Μη νομίζεις πως δεν το παρατήρησα, κούκλα μου...»

Η γυναίκα έβγαλε ένα γέλιο σαν αλύχτισμα καθώς του έκλεινε την πόρτα κατάμουτρα. Την κάρτα πάντως την κράτησε. Ο Μάικλ δεν μπορούσε παρά να θεωρήσει πως αυτό ήταν θετικό σημάδι.

Επέστρεψε στη σκάλα και ανέβηκε τα πρώτα σκαλοπάτια

δυο δυο. Όλα τα κτίρια στις εργατικές είχαν ανελκυστήρες, αλλά κι αυτοί που λειτουργούσαν ήταν επικίνδυνοι. Στραβάδι ακόμα, την πρώτη του χρονιά στην υπηρεσία είχε κατέβει στις εργατικές έπειτα από κλήση για κάποιο περιστατικό ενδοοικογενειακής βίας και είχε εγκλωβιστεί μέσα σ' ένα ξεχαρβαλωμένο ασανσέρ, με τον ασύρματό του να μη δουλεύει. Είχε περάσει κάπου δύο ώρες εκεί μέσα, παλεύοντας να μην ενισχύσει την αποπνικτική μπόχα του κάτουρου και του εμετού, προτού ο αξιωματικός υπηρεσίας συνειδητοποιήσει πως δεν είχε επικοινωνήσει με το τμήμα και στείλει κάποιον να τον βρει. Οι βετεράνοι συνάδελφοί του είχαν περάσει άλλη μισή ώρα γελώντας με τη βλακεία του πριν αποφασίσουν να τον απεγκλωβίσουν.

Αυτό ήταν το καλωσόρισμά του στην αστυνομική οικογένεια.

Όπως άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά του δεύτερου ορόφου, ο Μάικλ ένιωσε μια αλλαγή στην ατμόσφαιρα. Το πρώτο που του έκανε αίσθηση ήταν η μυρωδιά: στα ρουθούνια του έφτανε η γνωστή οσμή του τηγανητού φαγητού ανάμεικτη με μπίρα και ιδρώτα, ξεχώριζε, όμως, πλέον η απρόσμενη αλλά χαρακτηριστική αποφορά του βίαιου θανάτου.

Το κτίριο είχε αντιδράσει στο θάνατο με τον συνηθισμένο τρόπο. Αντί για τον διαρκή γδούπο της ραπ μουσικής από ένα σωρό ηχεία, ο Μάικλ άκουγε μόνο φωνές που μουρμούριζαν πίσω από κλειστές πόρτες. Ο ήχος των τηλεοράσεων είχε χαμηλώσει, το πρόγραμμα με το οποίο γέμιζε το ημίχρονο του αγώνα έπαιζε το ρόλο της μουσικής επένδυσης, αφού οι άνθρωποι συζητούσαν για την κοπέλα στον έκτο και ευχαριστούσαν τον Θεό που αυτήν τη φορά ήταν εκείνη και όχι τα παιδιά τους, οι κόρες τους, οι ίδιοι.

Μέσα σ' αυτήν τη σχετική ησυχία άρχισαν να ακούγονται από το κλιμακοστάσιο κάποιοι ήχοι: το εγκληματολογικό είχε πιάσει δουλειά, καθώς συγκέντρωνε στοιχεία κι έβγαζε φωτογραφίες. Ο Μάικλ σταμάτησε στο πλατύσκαλο του τέταρτου ορόφου για να πάρει ανάσα. Είχε κόψει το κάπνισμα πριν από δύο μήνες, οι πνεύμονές του, όμως, δεν τον είχαν πιστέψει. Αισθανόταν σαν

ασθματικός την ώρα που ανέβαινε τα τελευταία σκαλοπάτια. Από πάνω του κάποιος γέλασε, και λίγο μετά ακούστηκαν και τα γέλια άλλων αστυνομικών, που συμμετείχαν στα συνηθισμένα καλαμπούρια των μπάτσων, σ' εκείνες τις δήθεν μάγικες κουβέντες που τους έδιναν τη δύναμη να κάνουν τη δουλειά τους.

Από το ισόγειο ακούστηκε μια πόρτα που άνοιγε με δύναμη, κι όπως έσκυψε πάνω από την κουπαστή, ο Μάικλ είδε δύο γυναίκες να παλεύουν να περάσουν ένα φορείο στο χολ. Φορούσαν σκούρα μπλε αδιάβροχα σακάκια, ενώ στην πλάτη τους έντονα κίτρινα γραμμάτα σχημάτιζαν τη λέξη «NEKPOΤOMEIO».

«Εδώ πάνω!» φώναξε ο Μάικλ.

«Πόσο πάνω δηλαδή;» ρώτησε μια από αυτές.

«Στον έκτο!»

«Γαμώ την τύχη μου...» βλαστήμησε η γυναίκα.

Ο Μάικλ γραπώθηκε από τα κάγκελα και κατάφερε να ανέβει τα τελευταία σκαλοπάτια, ακούγοντας τις δύο γυναίκες να ξεστομίζουν περισσότερες βλαστήμιες καθώς άρχισαν να ανεβαίνουν τη σκάλα, με το φορείο να χτυπάει πάνω στη μεταλλική κουπαστή σαν χαλασμένη καμπάνα. Βρισκόταν λίγα σκαλιά μακριά από το τέρμα, όταν ένιωσε το σβέρκο του να ανατριχιάζει. Ο ιδρώτας είχε κάνει το πουκάμισο να κολλήσει στην πλάτη του, αλλά κάποιου είδους έκτη αίσθηση του είχε προκαλέσει ένα ρίγος που τον διέτρεξε σύγκορμο.

Ένα φλας άστραψε, και ακούστηκε ο βόμβος από το κλείστρο μιας φωτογραφικής μηχανής. Ο Μάικλ πέρασε προσεκτικά γύρω από μια κόκκινη γόβα-στιλέτο, η οποία ήταν πεσμένη στο σκαλοπάτι λες και κάποιος είχε καθίσει εκεί και την είχε βγάλει. Στο επόμενο σκαλοπάτι είχε αποτυπωθεί άψογα το περιγράμμα ενός ματωμένου χεριού που έσφιγγε τα κάγκελα. Στο παραπάνω σκαλί υπήρχε κι άλλο αποτύπωμα και ύστερα ένα ακόμα, θαρρείς και κάποιος είχε σύρει το κορμί του επάνω στη σκάλα.

Στο κεφαλόσκαλο του πέμπτου ορόφου στεκόταν ο Μπιλ Μπέργκες, ένας βετεράνος αστυνομικός που τα μάτια του είχαν

αντικρίσει κάθε λογής έγκλημα από αυτά που διαπράττονταν στην Ατλάντα. Δίπλα του απλωνόταν μια σκούρα λίμνη αίματος το οποίο είχε αρχίσει να πήζει, ενώ περιμετρικά σχηματίζονταν μικρά ρυάκια, που έσταζαν από το ένα σκαλοπάτι στο επόμενο σαν πλακίδια του ντόμινο που γκρεμίζονταν. Ο Μάικλ διάβασε τη σκηνή. Κάποιος είχε σκοντάψει εδώ και ύστερα πάλεψε να σηκωθεί, πασαλείφοντας με αίματα το χώρο στην προσπάθειά του να ξεφύγει.

Ο Μπιλ είχε το βλέμμα του στραμμένο προς τη σκάλα, αποφεύγοντας να αντικρίσει το αίμα. Φαινόταν κάτωχρος, τα χείλη του μια λεπτή ροζ γραμμή. Ο Μάικλ κοντοστάθηκε, αναλογιζόμενος ότι ποτέ ως τότε δεν είχε δει τον Μπιλ ταραγμένο. Μπροστά του είχε έναν άνθρωπο που σηκώθηκε και πήγε να παραγγείλει κοτόπουλο μία ώρα αφότου ανακάλυψε έξι ακρωτηριασμένα δάχτυλα σ' έναν κάδο απορριμμάτων πίσω από κάποιο κινέζικο εστιατόριο.

Οι δύο άντρες δε μίλησαν την ώρα που ο Μάικλ περνούσε προσεκτικά πάνω από τη λίμνη αίματος. Εξακολουθούσε να έχει το χέρι του στην κουπαστή όπως έστριβε για να ανέβει τα επόμενα σκαλοπάτια, ευγνώμων που είχε από κάπου να πιαστεί όταν αντίκρισε τη σκηνή μπροστά του.

Η γυναίκα ήταν εν μέρει ντυμένη, το στενό κόκκινο φόρεμά της ήταν σκισμένο σαν ρόμπα, αποκαλύπτοντας μια σκούρα, σοκολατένια επιδερμίδα και μια υποψία ηβικού τριχώματος το οποίο είχε ξυριστεί, σχηματίζοντας μια λεπτή γραμμή που κατέληγε στα χείλη. Τα στήθη της έστεκαν αφύσικα ψηλά επάνω στο θώρακα, μιας και τα εμφυτεύματα σιλικόνης τα κρατούσαν στητά. Το ένα μπράτσο ήταν τεντωμένο στο πλάι, το άλλο πάνω από το κεφάλι της, με τα ακροδάχτυλα απλωμένα προς τα κάγκελα, λες και η τελευταία της σκέψη ήταν να συρθεί προς τα επάνω. Το δεξί της πόδι ήταν λυγισμένο στο γόνατο, ενώ το αριστερό εκτεινόταν σε γωνία, έτσι που μπορούσε να δει καθαρά τα γεννητικά της όργανα.

Ο Μάικλ έκανε ένα ακόμα βήμα προς τα εκεί, διώχνοντας από τη σκέψη του τα όσα συνέβαιναν τριγύρω και προσπαθώ-

ντας να δει τη γυναίκα όπως θα την είχε δει ο δολοφόνος της. Πρόσωπο πασαλειμμένο με μείκ απ, έντονο κραγιόν και ρουζ απλωμένο σε σκούρες γραμμές, ώστε να τονίζονται τα χαρακτηριστικά της. Οι μαύρες μπούκλες της φωτίζονταν από πορτοκαλί ανταύγειες, απλωμένες προς όλες τις κατευθύνσεις. Το σώμα της ήταν καλό ή, τουλάχιστον, καλύτερο απ' ό,τι θα περιμένες κρίνοντας από αυτό που φανέρωναν τα σημάδια από βελόνες στα μπράτσα της: μια γυναίκα παραδομένη σ' έναν εθισμό τον οποίο υποστήριζε ανοίγοντας τα πόδια της. Οι μώλωπες στους μηρούς της θα μπορούσαν να είχαν προκληθεί από το δολοφόνο της ή από κάποιον πελάτη που γούσταρε ζόρικα κόλπα. Αν ίσχυε το δεύτερο, τότε πιθανόν η γυναίκα να το είχε υπομείνει πρόθυμα, γνωρίζοντας πως ο πόνος θα μεταφραζόταν σε επιπλέον χρήματα, και τα επιπλέον χρήματα θα της χάριζαν επιπλέον απόλαυση αργότερα, όταν η βελόνα θα βυθιζόταν μέσα της κι εκείνη η ξεστασιά θα απλωνόταν στις φλέβες της.

Τα μάτια της ήταν ορθάνοιχτα, ατενίζοντας τυφλά τον τοίχο. Μία από τις ψεύτικες βλεφαρίδες της είχε ξεκολλήσει, σχηματίζοντας ένα τρίτο επίπεδο κάτω από το αριστερό της μάτι. Η μύτη της ήταν σπασμένη, το μάγουλό της είχε μετατοπιστεί εκεί όπου το κόκαλο κάτω από το μάτι είχε γίνει κομμάτια. Το φως έκανε κάτι μέσα στο ανοιχτό της στόμα να λαμπυρίζει, οπότε ο Μάικλ πλησίασε προς τα εκεί και είδε πως ήταν γεμάτο με υγρό και πως το υγρό εκείνο ήταν αίμα. Η λάμπα πάνω από το σημείο όπου είχε σωριαστεί η γυναίκα γυάλιζε στην κόκκινη λίμνη σαν αυγουσιτιάτικο φεγγάρι.

Ο Πιτ Χάνσον, ο ιατροδικαστής που είχε βάρδια εκείνο το βράδυ, στεκόταν στο κεφαλόσκαλο συνομιλώντας με τον Λίο Ντόνελι. Ο Λίο ήταν ένας μαλάκας με περικεφαλαία, μια ζωή το έπαιζε σκληρός μπάτσος, αστειευόταν με τα πάντα, γελούσε υπερβολικά δυνατά και υπερβολικά πολύ, αλλά ο Μάικλ τον είχε δει αρκετές φορές στο μπαρ, με το χέρι αεικίνητο, να κατεβάζει μονορούφι το ένα ούισκι μετά το άλλο, σε μια προσπάθεια να ξεπλύνει τη γεύση του θανάτου από το στόμα του.

Ο Λίο εντόπισε τον Μάικλ και χαμογέλασε πλατιά, σαν να ήταν παλιόφιλοι που είχαν βρεθεί για να διασκεδάσουν. Κρατούσε μια σφραγισμένη πλαστική σακούλα στο χέρι του, την οποία διαρκώς πετούσε τέσσερις πέντε πόντους ψηλά στον αέρα και την έπιανε, θαρρείς και ετοιμαζόταν να παίξει μπάλα.

«Ζόρικη νύχτα για όσους έχουν βάρδια...» σχολίασε ο Λίο.

Ο Μάικλ δεν του είπε ότι συμφωνούσε. «Τι συνέβη;»

Ο Λίο εξακολουθούσε να πετάει τη σακούλα, ζυγιάζοντάς τη στην παλάμη του. «Ο γιατρός λέει πως πέθανε από την αιμορραγία».

«Ενδεχομένως...» τον διόρθωσε ο Πιτ. Ο Μάικλ ήξερε πως ο ιατροδικαστής συμπαθούσε τον Λίο όσο και σχεδόν όλοι οι υπόλοιποι στο σώμα, δηλαδή, με απλά λόγια, τον σιχαινόταν τον μπάσταρδο. «Θα ξέρω περισσότερα όταν τη βάλω στο τραπέζι».

«Πιάσε!» είπε ο Λίο, πετώντας τη σακούλα με τα αποδεικτικά στοιχεία στον Μάικλ.

Ο Μάικλ είδε τη σκηνή σε αργή κίνηση, τη σακούλα να διαγράφει κύκλους γύρω από τον εαυτό της σαν κακοζυγισμένη μπάλα. Την έπιασε προτού πέσει κάτω, και τα δάχτυλά του έκλεισαν γύρω από κάτι παχύ και αισθητά υγρό.

«Κάτι για τη γάτα σου», πρόσθεσε ο Λίο.

«Τι στο...» Ο Μάικλ σταμάτησε. Κατάλαβε τι περιείχε η σακούλα.

«Κοίτα τη φάτσα του!» Το τρανταχτό γέλιο του Λίο αντήχησε στο κλιμακοστάσιο.

Ο Μάικλ απέμεινε να κοιτάζει τη σακούλα. Αισθάνθηκε κάτι σαν αίμα στο λαρύγγι του, γεύτηκε τη μεταλλική ταγκίλα του απρόσμενου φόβου. Η φωνή που βγήκε από τα χείλη του ακούστηκε σαν ξένη – λες και είχε ανοίξει το στόμα του μέσα στο νερό, σαν να πνιγόταν. «Τι συνέβη;»

Ο Λίο συνέχιζε να γελάει, κι έτσι ο Πιτ τού απάντησε. «Της έκοψε τη γλώσσα με τα δόντια».

Ο ντετέκτιβ Μάικλ Όρμγουντ θεωρεί ότι θα αναλάβει ακόμα μία τυπική υπόθεση δολοφονίας όταν τον καλούν στο διαβόητο Γκρέιντι Χομς, στον τόπο του εγκλήματος. Εκεί βρίσκεται αντιμέτωπος με έναν από τους πιο άγριους φόνους που έχει συναντήσει στην καριέρα του. Η Αλίσσα Μονρό κείται στο κλιμακοστάσιο του κτιρίου σε μια λίμνη αίματος, ενώ το σώμα της είναι φρικτά ακρωτηριασμένο.

Η δολοφονία είναι αρκετά συνταρακτική από μόνη της, αλλά όταν γίνεται ξεκάθαρο πως πρόκειται για την πιο πρόσφατη από μια σειρά παρόμοιων δολοφονιών, η Ομοσπονδιακή Αστυνομία της Τζόρτζια καλείται να αναλάβει δράση, και ο Όρμγουντ είναι υποχρεωμένος να συνεργαστεί με τον ειδικό πράκτορα της Ομάδας Σύλληψης Εγκληματιών Γουίλ Τρεντ – έναν άνθρωπο που αντιπαθεί σχεδόν από ένστικτο. Στη συνέχεια, μόλις είκοσι τέσσερις ώρες μετά, ο Μάικλ θα δει όλη τη βία που αντιμετωπίζει καθημερινά να ξεσπάει στην αυλή του ίδιου του σπιτιού του.

Φαίνεται ότι το μυστήριο που καλύπτει το θάνατο της Αλίσσα Μονρό είναι ανεξήγητα συνδεδεμένο με ένα παρελθόν που αρνείται να μείνει θαμμένο στο σκοτάδι...

CRIME

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-960-496-554-0

9 789604 965540

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10544